

Минаха се няколко седмици, Иван Белин не видя повече бялата вълчица и почти забрави за нея. Пък и, като всеки човек, лесно менеше настроението си. Сега беше загрижен и за друго: гледаше, че се зареждат все сухи и топли сутрини, без роса, без влага, слънцето изгрява по-червено от всякога, а небето е сиво и мътно. По тия знаци Иван Белин предричаше суша. И наистина сушата настъпваше вече и от ден на ден ставаше по-голяма. Но Иван Белин знаеше вървежа на световните работи и не се отчайваше.

„Не бойте се, момчета, — говореше той. — Господ си знае работата. Нека е горещо сега, хляб се пече. А ще мине жътва, ще дигнат снопите, ще се открият стърнища до колене. Тогаз тия мърши не само ще има какво да пасат, ами ще земат и да падат от преяждане.“

Иван Белин говореше това на малките овчарчета, които всеки ден се събираха около му. Ученици довчера, те бяха направили изпита, и сега, с по една торба през рамо и с по една свирка на пояса, гонеха по някоя и друга овца. За тях Иван Белин беше голям авторитет, мъдър човек, който притежаваше всичко, което трябваше да има един истински овчар. Пък и самият му вид привличаше и предразполагаше. Той беше висок, кокалест човек, и докато косата и мустаците му бяха бели като сняг, веждите му си оставаха съвсем черни. От това лицето му изглеждаше разделено на две различни половини: начумерено и малко строго до очите, до носа, засмяно и весело по-надолу. А и приказваше развличено, бавно, но с един гръден приятен и сочен бас. Знаеше какви не приказки и истории и с една малка хитрост, която увлечените му слушатели съвсем не забелязваха, постигаше това, което други ни с добро, ни с лошо не би могъл да постигне.